

Ik zie u zitten, u ziet mij liggen.
Wij zien elkaar komen en gaan.
Ik heb de tijd. En u?

Ik zie u zitten luisteren nu. Iemand spreekt in mijn naam, hoor ik.
Ze zeggen maar.
Ik zeg nooit iets over iemand. Soms iets over de wolken.

's Nachts als u ligt ga ik staan. Dan weet u niet wat u ziet.
Ik ben van water, zoals u. Maar als ik ga staan bent u een druppel.
Daarom ga ik overdag liggen.
Ik ben maar van water, maar als ik kwaad word is de aarde verlaten.

Ik wil u geen kwaad. Ik zie u komen en gaan, zoals ik, maar ik blijf.
Niemand heeft om ons gevraagd.
Wij zijn hier niet uit plicht. Wij zijn een gril van het licht.
Ze zeggen dat ik u in mijn water heb gesticht. Ze zeggen maar.
Alles wat iets beweert is onwaar.

Ik beweert niets. Ik beweeg. Zoals alles. Alles beweegt elkaar.
De maan mij, ik de wind, de wind de meeuwen, de meeuwen de kijker, de kijker de woorden, de woorden de luisteraar, en de luisteraar, hij wordt bewogen.

Soms ben ik in de wind van de maan. Dan kom ik aan land.
Maar aan land is alles maanziek. Dan keer ik terug.
Alles maakt ziek. De maan maanziek, het land landziek, ik, de zee, zeeziek.
Soms word ik gek van.

Als ik lig, luister ik. Wat maakt u een lawaai.
U bent het luidruchtigste in het heelal.
Ijsjeslikkende vogelschrikken
in broekrokken en witte sokken in sandalen met petjes op.
Zelf kom ik het liefst in het grijs, met een wit kanten boordje.

Zo werd ik vanochtend zozegzegd wakker, in mijn kabbelend grijs.
Voor mij stond iemand van u, in alle vroegte en in een spannend driehoekje zwart.
Zo zie ik ze graag, ik ben ook maar van water.

Ze deed mij denken aan de tijd van de sirenen – o die tijd.
Homerisch.
Ze ging voor mij zitten, gespreid in mijn branding.
Ik begon te bewegen, zoals altijd, iets anders kan ik niet.
Mijn gebaar is van een minnaar.

Langzaam nam haar lichaam mijn golfslag over,
dan weet ik weer waarom ze mij branding noemen aan mijn eind.
Soms stopte zij even en liet een schreeuw als van een jonge meeuw.
Toen u allemaal kwam kijken is ze weggegaan.
Daarna ben ik ontwaakt.
Van al dat dromen word ik nooit moe, maar soms is het hier koud.
Ik ben 94 meter diep en 20 miljoen jaar oud.
En u?

En nu lig ik hier weer en ik zie u zitten.
Ik heb de tijd. Ik zie u al eeuwen komen en gaan.
Kom vannacht eens kijken, u zult mij zien staan.
Overeind, tot diep in de schoot van de hemel.
U zult niet weten wat u ziet.
Want mijn eeuwige gebaar is van een minnaar.

Zoals gisteren door Bernard Dewulf voorgelezen op Uitgelezen aan Zee.

Foto: Jules Gahleit

Lieve en breekbare liedjes Lotte Van Dijck

Geen idee wat u deed toen u een jaar of elf was, maar wij speelden, om maar iets te zeggen, met G.I. Joe, keken naar Postbus X en gingen voetballen met onze speelkameraadjes uit de straat. Niet zo Lotte Van Dijck. Zij schreef aan die leeftijd haar eerste liedjes en daar is ze sindsdien niet mee opgehouden. Gisteren kwam deze ondertussen 29-jarige Hollandse, die voorheen de helft was van het duo 'Xirke', haar nieuwe Nederlandstalige repertoire voorstellen op Theater aan Zee.

Dat ze geen groentje is, merkte je aan de naturel waarmee ze op het podium stond en hoe ze het publiek tussen de nummers door bespeelde en entertainte. Vooral 's morgens in het Fort Napoleon maakte ze wat dat betreft geen onaardige beurt. Ze bracht er solo, met onder andere piano, gitaar en banjo, een tiental lieve en breekbare liedjes, vaak over de alledaagse dingen des levens. Van Dijck is nu niet meteen gezegend met een stem om een moord voor te plegen, maar ze trekt zich aardig uit de slag en dergelijke luisterliedjes behoeven ook geen klok à la Aretha Franklin of – om er eens een heel foute referentie bij halen – Leona Lewis.

Het materiaal dat ze bracht was echter nogal onevenwichtig. Haar teksten waren bij vlagen schitterend zoals in het briljante 'Lichtmatroos', maar op andere momenten blonken ze uit in voorspelbaarheid. Hetzelfde kan gezegd worden van de muziek. Helemaal wild zijn wij van het bijzonder catchy, op een casio gespeelde, 'Ze is van Daan', een frisse brok electropop, die niet alleen muzikaal, maar ook tekstueel heel goed in elkaar in elkaar zit en ook de afsluiter, waarin ze zich mat met een muziekdoosje, was een leuke gimmick. De rest van de nummers was nooit echt inslecht, maar we werden nu ook niet van onze sokken geblazen, om het zo te zeggen. Een fijne madam, die Lotte Van Dijck, maar voor ons was het weer eens net niet. Jammer.

(Maarten Vandenbussche)

Vandaag in het Red Sound District:

Wim Soutaer, Regi en Linda (Milk Inc), Thomas De Prins (El Tattoo del Tigre), Tom Kestens (Lalalover), Arne (Styrofoam), Stef Caers (Gustaph), Marc Wetzels (BoyShouting), Flip Kowlier.
De muzikanten in het Red Sound spelen overigens tot 21u en niet tot 20u, zoals verkeerdelijk aangekondigd in de brochure.

Entre Nous krijgt twee extra voorstellingen, op 6 en op 8 augustus. Entre Nous speelt dus vanaf nu t.e.m. zaterdag 9 augustus elke dag om 21u30 op het Klein Strand.

Money Mark speelt vanavond na Dan Le Sac vs Scroobius Pip in Club Terminus (vanaf 20u30). Gelieve deze *Beastie Boy* niet aan u te laten passeren.

TAZETTE'08

EDITIE#06

DI 05/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Liefste TAZganger,

Nog half murw geslagen door de somptueuze nachten in het Stationsbuffet, denk ik terug aan gisteren. Alles bij elkaar was het een perfecte TAZ-dag. 's Namiddags *Nomaden 3*, waar Evelyne en ik in een heftige discussie verzeild geraakten (zie *brieven over Stockholm*), 's avonds *Naakt* van Lucas De Man, waar ik zowaar een traantje liet, en 's nachts alles losgoeien. Dat is het bijzondere aan TAZ: eenmaal per jaar staan recensenten en acteurs samen te shaken en wordt er openlijk gediscussieerd over het reilen en zeilen in theaterland. Onze redactie krijgt bezoek van Klara, De Morgen en later nog een zwerm jongeren van de workshops. Binnen een week kruipen we allemaal terug in onze schulpen, maar laten we nog even genieten.

Geniet, geniet, geniet!

De tussenstand met Arne Sierens

We zijn halverwege TAZ, na enkele regenachtige dagen schijnt de zon weer en het 'artiestendorp' aan de Peda zit nu afgeladen vol. Tijd om een tussentijdse balans op te maken met centrale gast Theater Arne Sierens.

Hoe voelt het festival tot hertoe?

Arne Sierens: 'Uitstekend. Vandaag was het wel spannend. *Altijd Prijs* speelt hier zeven voorstellingen, wat toch een zware reeks is. Wat mij vooral deugd doet, is de ongewone mix van publiek. In de zaal zitten typische theatermensen maar ook veel volk van Oostende, die vaak luidop reageren. Heerlijk.

De talkshow is een experiment, maar Phara en Wouter maken er echt een ander soort praatprogramma van: traag en grondig, iets wat je nooit meer ziet op televisie.

Ik heb erg mooie reacties gehoord op *Le temps des assassins* van Pipo Delbono, die toch geen evidente voorstelling is. Ook de workshops zijn nieuw, dus dat is ook even zoeken. Vijftig mensen samen, vooral uit de praktijk, dat belooft zeer interessant te worden.'

Zijn er ook minpunten?

'Het weer viel wat tegen... dat is alles, denk ik.'

Volg je als centrale gast Theater ook de muziek-programmatie.

'Zeker en vast. Atabal vond ik fantastisch. En Mavis Staples heb ik mogen aankondigen. Ik was doodzenuwachtig. Vooral toen ze mij een frontale kus op de mond drukte. Mijn jaar is goed.'

Wat staat er ons, de TAZ-bezoekers, nog te wachten?

'*Jerk*, van Gisele Vienne. Steengoed is dat, heel radicaal. Lotte Van Den Berg is niet te versmaden. Op muzikaal vlak kijk ik uit naar de Beatlesavond en het Staxconcert. En ik ben zeer benieuwd naar Money Mark.'

Beantwoordt het festival aan je verwachtingen?

'Uiteraard. Ieder festival heeft zijn eigen logica. Eenmaal het op gang komt, begint dat te leven, met zijn nukken en zijn eigen willetje.'

Heb je connecties met Oostende?

'Ik kom hier al lang. Vroeger ben ik hier nog zwaar uitgegaan, in de Langestraat.' (*lacht*)

Welk beeld zal je eeuwig bijblijven?

'Stephen Bains huisje op het Stationsplein. Het beeld van tientallen mensen die letterlijk op hun buik gaan liggen voor iets wat gebeurt, dat is gewoon fantastisch.'

(Joeri Smet)

Foto: Johan Van Evcken

TAZETTEKLAP

De nachtwakers hebben existentiële issues

'Ik ben al een week gestopt met roken, dus zal ik een week langer leven... Wedden dat het die week dan gaat regenen?'
'Hoe zie jij eruit als ik nuchter ben?'

Lekstok

Gehoord: conversatie aan het buffet van de catering tent. Johan Heldenbergh tegen Ilse van het onthaal: 'Gij hebt wel ne schone broche aan, zeg'
Ilse: 'Ja, iedereen denkt dat dat ne lekstok is. Maar ik wacht nog op de juiste man om er eens een likje aan te geven.'
Johan: 'Moet ik u anders mijne lekstok nekeer laten zien?'

TAZ love

De verbroedering op TAZ bereikt het Kleenex-stadium. Toen Pieterjan Vervondel (muziekcoördinator) gisteren tijdens zijn optreden met Madensuyu door zijn basdrum schoot, zagen we Money Mark vanuit het publiek pijlsnel richting podium spurten om hem te helpen en stond Lennert Jacobs (drummer The Germans) al even snel klaar met zijn eigen basdrum ter vervanging. *Gracias, amigos!*

Uitgelezen aan Zee

10 nooit eerder gestelde vragen aan Joke Devynck

Vanmiddag zetten professor Sophie De Schaepdrijver en actrice Joke Devynck een ongetwijfeld fijne boom op over *Het verslag van Brodeck* van Philippe Claudel. Wij belden die laatste en stelden haar – bijna – tien nooit eerder gestelde vragen.

Joke, je zit als actrice in het boekenprogramma *Uitgelezen*. In welke boekverfilming zou je graag de hoofdrol vertolken?

'*Camille Claudel* van Anne Delbée. De beeldhouwster Camille Claudel heeft een heel heftig leven geleid. Toen ik het boek las was ik er zeer door aangegrepen. Alleen is haar leven al verfilmd.'

Waar lees je het liefst?

'Ik lees graag op de trein. En in de Mokka in Gent zit ik ook graag.'

Stel: je moet van job veranderen. Word je flik of begin je een modellenbureau, zoals je in *Sara deed*?

'Geen van de twee. Ik zou wellicht ook iets in de kunst doen. Ik zou graag zingen, maar dat kan ik niet, dus ik denk dat ik mij op de plastische kunsten zou werpen. Ontdekkingsreiziger lijkt mij ook wel wat, maar er valt helaas niet zoveel meer te ontdekken.'

Je krijgt de keuze: geld en roem of respect en erkenning.

'Die vraag is mij al gesteld, hoor. (*lacht*) Maar ik ga voor respect en erkenning, vooral dan door mezelf. Het zou mij eigenlijk worst moeten wezen wat anderen van me denken, maar dat is het helaas niet. In elk geval: als ik voor het geld zou kiezen, dan had ik deze job niet gedaan.'

Had je 10 miljoen, wat zou jij dan doen?

'Ik zou om te beginnen veel te veel weggeven. En daarna zou ik op zoek gaan naar een huis met een atelier dat mij aanstaat. En het moet absoluut een open haard hebben.'

Wanneer was je voor het eerst zat?

'Oei, dat is lang geleden. Dat moet in de tijd bij de Scouts geweest zijn, maar heel zeker weet ik dat niet meer.'

Wat is de fijnste herinnering aan je kindertijd?

'Man, dat is een moeilijke vraag. Er zijn er zoveel geweest. De reizen die we gemaakt hebben met de familie waren altijd heel plezierig. Ik reis nog altijd heel graag en ik denk dat ik de smaak daar te pakken kreeg. Ik heb daar eigenlijk nooit echt over nagedacht. Alhoewel, nu ik zelf kinderen heb, komen die herinneringen stilaan weer terug.'

Stel: de wereld bestaat alleen uit vrouwen, wie maakt een kans bij jou?

'Er zijn zoveel vrouwen die ik geweldig vindt, maar kan niet meteen op een naam komen.'

In welke melige wijsheid, genre 'Hoop doet leven', geloof je echt?

'Pas als je jezelf graag ziet, kun je een ander graag zien. Eigenliefde leidt tot naastenliefde, zeg maar. Daar geloof ik heilig in.'

Er zit iets in. Bedankt voor dit gesprek!

(Maarten Vandenbussche)

Uitgelezen aan Zee, met gasten Joke Devynck en Sophie De Schaepdrijver, vandaag om 17u in De Droge Co.

Uitgelachen aan Zee

Philippe Geubels: 'Ik trad onlangs voor een zaal aannemers op. Ik heb vijf moppen verteld en dan heb ik gezegd dat ik binnen twee weken terug zou komen voor de rest.'

Philippe Geubels staat vanavond nog om 19u30 in het Variété-theater.

Serge Feys

Foto: Johan Van Eeckhen

Een schrijn voor Serge!

Als notoir muzikaleek (Mavis Staples? Wie is dat?) moet mij even iets van het hart: wat een onwaarschijnlijk beestige *rockende en rollende* kerel is die Serge Feys toch! En dan doe ik hem onrecht, want Serge doet zoveel meer dan rocken alleen: naast vertrouwde *sidekick* van Arno, steunpilaar van de TAZband en titeldrager van het Serge Feys Trio zet de man nog eens een ander hoedje op voor het ons onbekende Orchestre du mouvement Perpétuel. Wie eergisteren zoals ik nietsvermoedend Club Terminus binnenwalste, stootte op een sound die ik het best kan omschrijven (muziekjournalisten mogen nú met de ogen beginnen rollen) als een combinatie van stevige electro *meets* wave *meets* Franse chanson *meets* jazz met daarbovenop de virtuoze pianopartijen van Serge. En wie was in godsnaam die zanger-performer die met Serges *wall of sound* op geheel eigen wijze zijn gang ging? (Pieter-Jan Vervondel kon enkel melden dat het een zekere 'Peter uit Oostende' betrof - dat laatste had ik zelf ook al begrepen uit zijn bargoense klanken.) Peterke leek uit een ander universum te komen, een universum waarin ik graag eens een koffie met hem ga drinken. Heeft iemand zijn nummer?

'Wat een onwaarschijnlijk beestige rockende en rollende kerel is die Serge Feys toch'

Stevige *beats*, intelligente teksten, een hele grote snuif humor – zie de hilarische kangoeroe-ode 'Skippy' – tot daaraan toe, maar echt magisch was de Franstalige cover van Leonard Cohens 'Chelsea Hotel', en vooral het moment waarop een snel aanzwellend *sssjjijt* door de Terminus trok, teneinde enkele luid babbelaars (Tegen de muur! Nu! Meteen!) de mond te snoeren. *Ssssjjijt* waaide als een zeebries over het tedere nummer en voegde er een extra klankklaag aan toe. Fijn ook om te merken dat een publiek zichzelf in gevallen van verregaande onbeleefdheid tóch nog spontaan corrigeert. De heer Feys hoorde het allemaal mild glimlachend aan, als een rots achter zijn piano vastgeklonken, met de zelfverzekerdheid van een man die weet wat leven is, en waar muziek om draait. Moge hij en zijne maat ons nog lang verrassen met zottigheden als Orchestre du mouvement P. Leve het Orchestre! Leve Serge Feys! Een overtuigde groepie

Orchestre du mouvement Perpétuel speelt opnieuw in Club Terminus, op zaterdag 9/8 om 24u30.

Liefste Joeri,

Ik zag je vandaag zitten bij *Nomaden 3*, en je lachte. Dat vond ik fijn voor jou, want ik ben blij als jij gelukkig bent. Alleen vroeg ik me af wat er precies te lachen viel. We keken op dat moment allebei naar *Stockholm*, een productie van acht jonge vrouwen uit de *Manama Theaterwetenschappen* Antwerpen. Sympathiek zagen ze eruit, die meisjes, bovendien hadden ze met het resultaat van hun workshop aan de UA het Studententheaterfestival in Groningen gewonnen. Dat zegt al wat natuurlijk. Van het een komt al te gauw het ander en dus trokken de acht onder de noemer *zie!duif* een coach aan, Stefaan Van Brabandt, en maakten ze een eigen productie.

Naar die productie zaten wij te kijken. En als ik al moest lachen was het uit plaatsvervangende gêne, want wat ik zag was een ideeetje, zo flinterdun dat de strakke Oostendse zeebries het wegblies nog voor het ergens kon neerwarrelen. We werden door de meisjes in fleurige jurken – met zorg gekozen om hun complementaire kleuren, dat zag je – vriendelijk ontvangen met een drankje en in een cirkel gezet, terwijl ook zichzelf als onderdeel van het publiek op enkele voorbehouden stoeltjes plaatsnamen. Toen begon ik al nattigheid te voelen, en ik had moeten opstaan, het gezelschap vriendelijk toeknikken en weggaan – zoals bij *Partytime*, toen na tien seconden bleek dat ik in zo'n voorstelling zat die begint met een minutenlang aanstaren van het publiek – 'nou jongens, alle gekheid op een stokje' – tot iemand plots 'verrassend' binnenvalt met 'Het is perfect'. Dat soort grapjes leunen op de ontmaskering van het theatrale spel dat al zo'n vijftien jaar geleden ontmaskerd werd, en veel beter. Maar ik ben laf of misschien gewoon véél te beleefd opgevoed, dus bleef ik zitten. En jij bleef lachen.

We bevonden ons in een praatgroep voor 'complex begaafde singles', zo'n praatgroep waarin het woord 'kwetsbaarheid' talrijker valt dan kastanjes in het herfstseizoen maar niemand zich werkelijk durft blootgeven omdat die groepen gewoonlijk teren op de bloeddorst van de deelnemers, die zich laven aan de nog net dat tikkeltje zieliger verhalen van de anderen. Met deze praatgroep was het nog erger gesteld, want deze vrouwen kwamen zelfs niet tot een gesprek: in een vruchteloze poging de communicatie op gang te krijgen werd maar doorgeluld over 'respect' en 'aandacht' en hoe belangrijk het is naar elkaar te luisteren, terwijl ze niet losraakten uit hun narcistische universum.

Het echt tragische was dat het narcisme dat deze jonge actrices trachtten aan te kaarten keihard in hun gezicht sloeg: wie een stap terugdeed zag een voorstelling die leed aan inhoudelijke bloedarmoede en dat gebrek aan inspiratie krampachtig probeerde te verbergen achter spel – achter de acteurs dus. Spel dat bovendien weinig verrassingen bood – ik wist na welgeteld tien seconden hoe deze voorstelling zou ontaarden. Het procédé wordt sinds de jaren negentig op hoogstaand niveau bedreven door onder meer Maatschappij Discordia, Cie De Koe en Dood Paard, met één verschil: dat onder dat metaspel meestal nog een inhoudelijke laag zit om U tegen te zeggen. De ideeënroman *De toverberg* van Thomas Mann, bijvoorbeeld. Nu hoor ik je zeggen dat ik vasthang aan repertoire, dat het niet altijd Shakespeare moet zijn... Lieve Joeri: het maakt me geen *f**ck* uit of het Shakespeare is, Sierens, zelfgeschreven tekst of woordeloos theater – als het maar ergens over gaat. Want wat wilden deze vrouwen eigenlijk vertellen onder het bladerdeeglaagje van hun bijwijlen aanstekelijke spel? Ik zag een vrouwenavond zoals ik die zelf ook kan beleven als ik daar zin in heb: geestig gezwets over mannen, seks en emoties, oneindig veel clichés, huis- tuin en keukenfilosofie, en dat allemaal kakelend door elkaar. De ironie werd tragisch toen in deze voorstelling over luisteren het publiek op een gegeven moment onder elkaar begon te babbelen, en zo stopte met luisteren naar wat er gezegd werd. Dat kan niet de bedoeling zijn.

Lieve Joeri, neem het niet persoonlijk. Dat is het tegenover *zie!duif* ook niet – ongelukkig genoeg voor hen zijn zij de druppel geweest die mijn emmer deed overlopen. Ik zie te veel flauw epigonisme. Mag ik alsjeblieft een paar gram bijbestellen? Mag de lat iets hoger liggen?

Lieve groet,
Evelyne

PS. Over één ding had je absoluut gelijk: ik had niet met m'n ogen mogen rollen. Dat was niet netjes. Sorry. Zullen we het nu dan weer goedmaken?

Jong Theater: Brieven over *Stockholm*

Beste Evelyne,

Toen ik je, na Stockholm in *Nomaden 3*, vroeg om niet met je ogen te rollen tijdens voorstellingen, of tenminste niet expliciet in mijn richting, zei je dat het was omdat ik rood zag en mijn lach niet kon beheersen. Een leugen, denk ik. Het was omdat je je afkeer voor de voorstelling niet kon verbergen en mij in dat gevoel wilde betrekken. Het signaal was overduidelijk, ook voor de actrices. En ik weigerde om erin mee te gaan.

Ik wérd rood van het lachen. Ja. Ik amuseerde mij tijdens de voorstelling. Ik voelde mij overdonderd door het chaotisch gekakel van acht losgeslagen amazones, die mij onophoudelijk nieuwe levenswijsheden, diepte-analyses en banale reisdetails door de keel boorden. Ik voelde mij deel van de voorstelling, omdat er mij bij aanvang een drankje aangeboden werd, omdat ik de spelers hielp bij het plaatsen van extra stoelen, omdat er tegen mij gepraat werd en mijn reacties impact hadden. Ik ben wellicht simpel, dat ik mij door dergelijke trucs laat inpakken.

Je vond het 'De Koe' en 'De Koe' wordt al twintig jaar gereproduceerd dus daar moet verder geen woord meer aan vuilgemaakt worden. Ja, misschien is wat ik net heb meegemaakt 'De Koe'. Maar dat kan mij niet schelen. Ik heb een ervaring gehad, een originele creatie van een jonge groep makers en spelers. Dat ze in de stijl van De Koe werkten, dat zal wel zo zijn. Dat er aan de dramaturgische opbouw hier en daar iets schortte, is waar. Dat niet iedereen even goed speelde, is onvermijdelijk. Maar de *fond* bleef overeind: dat theater communicatie is.

Evelyne, ik leef hier en nu. Net zoals ik mijn jas graag achterlaat in de vestiaire, neem ik liefst geen loodzware theaterhistorische bagage mee naar de zaal. En ik ben geen excentriekeling als ik dit zeg. Rondom mij zaten talloze theater-'leken' die deze voorstelling gesmaakt hebben. Die de setting in een cirkel, met de acteurs tussen het publiek, voor de eerste keer zagen – niet voor de honderdste keer, zoals jij. Die de groepsdebatten over seksualiteit, eenzaamheid, hoge intelligentie en de nood aan een referentiegroep zeer goed snapt en in zich opnamen. Voor hen was deze voorstelling jong, fris en origineel. En gezien de energie van de spelers, hadden ze daarin geen ongelijk.

Voor mij ging *Stockholm* ergens over. En was de groepstherapie een vorm om te communiceren over de nood aan communicatie. Die bestond twintig jaar geleden, toen De Koe werd opgericht, en die bestaat vandaag nog steeds. Met andere prioriteiten, andere manieren om ermee om te gaan, andere inzichten. Daar heb ik, geloof ik, iets van gezien in *Stockholm*.

Bij jou zag ik enkel ostentatieve weigering. De '*been there, done that*' van zoveel theatermensen, die het niet kunnen laten te tonen hoeveel ze wel gezien hebben en hoe moeilijk het is om hen nog te boeien.

Ik ben blij dat ik rood zag van het lachen. Het drukt een gevoel uit dat ik nooit wil kwijt geraken.

x Joeri

Foto: Kristien Verhoeven